

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน

ของ นายบุญส่ง กุลบุปผา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๒ - ๑๓/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๕๑

วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

ความเป็นรัฐมนตรีของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี ผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๗ เพราะเหตุผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งใดในบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบริษัทดังกล่าว หรือไม่

ความเห็น

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้เป็นที่ยุติว่า เดิม บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด จัดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ มีนายศักดิ์ชัย แก้ววรรณิสกุล เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท บริษัทนี้มีวัตถุประสงค์ทำการโฆษณาประชาสัมพันธ์สินค้า รับจ้างถ่ายภาพยนตร์โฆษณา ปรากฏตามหนังสือบริคณห์สนธิของบริษัท เมื่อบริษัทเริ่มจัดรายการออกโทรทัศน์ครั้งแรกมีนายพิชัย วาสนาส่ง เป็นพิธีกร และบริษัทดำเนินธุรกิจของบริษัทตลอดมาจนกระทั่งเมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๑ นายศักดิ์ชัย แก้ววรรณิสกุล สนใจที่จะนำรายการทำอาหารในหนังสือชิมไป บ่นไปของผู้ถูกร้องมาทำเป็นรายการออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ นายศักดิ์ชัย ได้เข้าติดต่อเพื่อขออนุญาตนำรายการทำอาหารจากหนังสือชิมไป บ่นไป ผู้ถูกร้องตกลงยินดีให้รายการทำอาหารในหนังสือดังกล่าวออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ได้โดยครั้งแรก ได้ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี เมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยมีผู้ถูกร้องเป็นพิธีกร แนะนำรายการทำอาหารในรายการดังกล่าวและบริษัทได้ดำเนินรายการนี้ตลอดมาจนกระทั่งประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อผู้ถูกร้องได้รับเลือกตั้งเป็นผู้อำนวยการกรุงเทพมหานครก็หยุดทำหน้าที่เป็นพิธีกรในรายการนี้ในช่วงที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว แต่การออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ของรายการนี้บริษัทยังคงดำเนินการต่อไป โดยมีบุคคลอื่นมาเป็นพิธีกรแทนผู้ถูกร้อง ต่อมาการจัดทำรายการชิมไป บ่นไป

ต้องยุติรายการออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี เนื่องจากมีการรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ มีการปิดสถานีโทรทัศน์ไอทีวีและได้เปลี่ยนแปลงเป็นที่วีสาธารณะ ไม่มีการโฆษณา บริษัท จึงจัดทำรายการชิมไป บ่นไป ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ แพนและบริษัทได้จัดทำรายการ ยกโขยง ๖ โมงเช้าเพิ่มขึ้นอีกโดยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๓ ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นมา โดยผู้ถูกร้องเป็นพิธีกรให้กับรายการทั้งสองนี้ ซึ่งขณะนั้นผู้ถูกร้องยังไม่ได้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมืองและได้ออกอากาศรายการทั้งสองนี้ตลอดมา จนกระทั่งผู้ถูกร้องได้รับการโปรดเกล้าแต่งตั้ง และเข้ารับหน้าที่ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ยังทำหน้าที่ เป็นพิธีกรในรายการทั้งสองตลอดมาจนกระทั่งมีการร้องเรียนผู้ถูกร้องว่ากระทำผิดต่อบทบัญญัติ ในรัฐธรรมนูญ ผู้ถูกร้องจึงยุติการทำหน้าที่เป็นพิธีกรในรายการดังกล่าวเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สำหรับคำตอบแทนในการเป็นพิธีกรดังกล่าวนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้จากคำให้การของนางคาริกา รุ่งโรจน์ พนักงานบัญชีบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด ว่าบริษัทจะมีการจ่ายเงินค่าจ้างพิธีกรให้แก่ผู้ถูกร้อง ครั้งละประมาณหนึ่งแสนบาท โดยจ่ายต่อครั้งที่มาทำรายการและตามคำให้การของผู้ถูกร้องในการไต่สวนของ ศาลรัฐธรรมนูญตอบคำถามของผู้ร้องที่ ๑ ว่าก่อนดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี บริษัทจะให้คำตอบแทน ครั้งละแสนกว่าบาท ประกอบกับหลักฐานในการหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามพยานเอกสารที่กรมสรรพากร ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญ ปรากฏหลักฐานว่า บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด มีการยื่นแบบรายการภาษีเงินได้ หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด. ๓) ที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกร้องในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เดือนมิถุนายนถึงเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เดือนมกราคมและเดือนมีนาคม และปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เดือนเมษายน เดือนพฤษภาคม และเดือนตุลาคม ได้หักภาษี ณ ที่จ่ายสำหรับคำตอบแทนพิธีกรให้แก่ผู้ถูกร้องในแต่ละเดือน มีคำตอบแทนพิธีกรจำนวนเกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับคำตอบแทนการเป็นพิธีกร ภายหลังผู้ถูกร้อง ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้วนั้น พิจารณาจากหนังสือของนายศักดิ์ชัย มีถึงผู้ถูกร้องลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ปรีक्षाว่าผู้ถูกร้องจะดำเนินการอย่างไรในการเป็นพิธีกรรับเชิญในรายการชิมไป บ่นไป และหนังสือของผู้ถูกร้องถึงนายศักดิ์ชัย ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งว่าผู้ถูกร้องจะทำให้เปล่าๆ โดยไม่รับเงินคำตอบแทนเป็นค่าน้ำมันรถเหมือนอย่างเคยนั้น ผู้ถูกร้องไม่เคยแสดงหนังสือทั้งสองฉบับนี้ มาก่อนจะถูกคณะกรรมการการเลือกตั้งเรียกให้ชี้แจงโดยผู้ถูกร้องชี้แจง เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม

๒๕๕๑ และยังคงยืนยันเสมือนว่าก่อนเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ถูกร้องได้รับค่าตอบแทน เป็นเพียงค่าน้ำมันรถเท่านั้น ซึ่งขัดแย้งกับคำเบิกความของนางคาริกา และหลักฐานทางภาษีอากร ดังกล่าวข้างต้นที่ว่าก่อนหน้านั้นผู้ถูกร้องได้รับค่าตอบแทนการเป็นพิธีกร ไม่ใช่ค่าน้ำมันรถอันเป็นข้อพิรุช ส่อแสดงว่าเป็นการทำหลักฐานย้อนหลังเพื่อปกปิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับค่าตอบแทนของผู้ถูกร้อง พยานหลักฐานทั้งหมดมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าผู้ถูกร้องทำหน้าที่พิธีกรทั้งสองรายการหลังจากเข้าดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีแล้ว โดยผู้ถูกร้องยังคงได้รับค่าตอบแทนที่มีลักษณะเป็นทรัพย์สินจากบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด

ประเด็นต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งใดในบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด ซึ่งเป็นบริษัท ที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกันหรือเป็นลูกจ้างของบริษัทดังกล่าว หรือไม่

พิจารณารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ต้องคำพิพากษาให้จำคุก แม้คดีนั้นจะยังไม่ถึงที่สุดหรือมีการรอการลงโทษ เว้นแต่เป็น กรณีที่คดียังไม่ถึงที่สุดหรือมีการรอการลงโทษในความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท

(๔) สถาปนาผู้แทนราษฎรมิมีมติไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๕๘ หรือมาตรา ๑๕๙

(๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๗๔

(๖) มีพระบรมราชโองการให้พ้นจากความเป็นรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๘๓

(๗) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๗ มาตรา ๒๖๘ หรือมาตรา ๒๖๙

(๘) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๒๗๔ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๗ บัญญัติว่า “ให้นำ บทบัญญัติมาตรา ๒๖๕ มาใช้บังคับกับนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีด้วย เว้นแต่เป็นการดำรงตำแหน่ง หรือดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และจะดำรงตำแหน่งใดในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใด ก็มิได้ด้วย”

LIART

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ อยู่ในหมวดว่าด้วยการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ในส่วนที่ว่าด้วยการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ ตามเจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติ ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ นี้ มุ่งเน้นห้ามมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง อันได้แก่นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีดำรงตำแหน่งใดในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไร หรือรายได้มาแบ่งปันกันหลักการตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็นหลักการสำคัญที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ โดยบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ในหมวดว่าด้วยอำนาจบริหาร มาตรา ๑๔๓ บัญญัติว่า “รัฐมนตรีจะกระทำการใดๆ ที่ห้ามไว้มิให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนกระทำตามที่บัญญัติในมาตรา ๘๐ มิได้ และนอกจากนั้นรัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการ กรรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทน หรือลูกจ้างของบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การใดๆ ซึ่งดำเนินธุรกิจเพื่อค้ากำไร ก็มิได้ด้วย” รัฐธรรมนูญฉบับต่อมา คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันก็ยังคงหลักการสำคัญนี้ ในรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวทุกฉบับ หรือแม้แต่รัฐธรรมนูญของต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศเยอรมนี รัฐธรรมนูญสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ค.ศ. ๑๙๔๙ ก็มีบทบัญญัติห้ามมิให้ ประธานาธิบดีสหพันธ์ นายกรัฐมนตรีสหพันธ์ และรัฐมนตรีสหพันธ์ ดำรงตำแหน่งอื่นที่มีเงินเดือน หรือทำการค้าหรือประกอบวิชาชีพหรือเป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารหรือเป็นกรรมการบริหารของกิจการ ที่ประกอบการเพื่อค้ากำไรมิได้

หลักการของบทบัญญัติดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ เพื่อมิให้นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดินใช้อำนาจหน้าที่หรืออิทธิพล เพื่อให้เกิดประโยชน์ แก่ตนเองหรือพวกพ้องอันจะทำให้เกิดผลประโยชน์ขัดกันระหว่างผลประโยชน์ของประเทศชาติ ซึ่งเป็นผลประโยชน์ส่วนรวมกับผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้อง และเพื่อมิให้นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีสามารถใช้อำนาจรัฐถือเอาประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารที่ได้ในการปฏิบัติหน้าที่มาเป็นประโยชน์ ต่อธุรกิจที่ตนเองเข้าไปดำรงตำแหน่งหรือเป็นลูกจ้าง อันจะเป็นการป้องกันมิให้มีการกระทำที่เป็นการขัดกัน แห่งผลประโยชน์ด้วย การเข้าดำรงตำแหน่งในห้างหุ้นส่วน บริษัท ของผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีในความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ จึงมิใช่เฉพาะแต่การเข้ารับตำแหน่งหน้าที่

ในบริษัทโดยตรงเท่านั้น หากแต่รวมถึงการเข้าไปกระทำการใด ๆ ในลักษณะเอื้อผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง และพวกพ้องก็มีโอกาสกระทำเช่นนั้นได้และย่อมเป็นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวแล้ว โดยเฉพาะบทบัญญัติในมาตรานี้เป็นบทบัญญัติที่เป็นข้อห้ามมิให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีกระทำการฝ่าฝืนและมุ่งเน้นที่จะมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีใช้อำนาจในตำแหน่งเข้าแสวงหาผลประโยชน์ใด ๆ ในบริษัทเอกชน โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอันเป็นบุคคลสาธารณะที่พึงปฏิบัติตนและปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นแบบอย่างที่เป็นมาตรฐานทางสังคม แต่พฤติการณ์ที่ผู้ถูกร้องร่วมจัดทำรายการชิมไป บ่นไป และรายการยกโขยง ๖ โมงเช้ากับบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด โดยร่วมกันดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นมา เว้นแต่ในช่วงที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นการร่วมกันกระทำการตามวัตถุประสงค์ของบริษัท ทำให้บริษัทได้รับผลกำไรจากการประกอบกิจการ และผู้ถูกร้องได้รับค่าตอบแทนอันเกิดจากกิจการที่ทำนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าตอบแทนที่ผู้ถูกร้องได้รับจะมีอัตราที่สูงกว่าค่าตอบแทนที่บริษัทจ่ายให้กับพิธีกรทั่ว ๆ ไป โดยผู้ถูกร้องกระทำการเช่นว่านี้มาตั้งแต่ยังมีได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมของผู้ถูกร้องที่จะดำเนินกิจการร่วมกับบริษัทเช่นนั้นได้ แต่เมื่อผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและยังคงรับเป็นพิธีกรในรายการทั้งสองให้แก่บริษัทตลอดมาจนกระทั่งมาหยุดเป็นพิธีกรเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อมีผู้ร้องเรียนว่าการกระทำความดังกล่าวนั้นเป็นการดื้อห้ามมิให้นายกรัฐมนตรีกระทำการได้เพราะเป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ผู้ถูกร้องจึงยุติบทบาทการทำหน้าที่พิธีกรดังกล่าว จึงเห็นว่าการเป็นพิธีกรดังกล่าวให้แก่บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด ของผู้ถูกร้อง มิใช่เป็นเพียงพิธีกรธรรมดาเท่านั้น แต่การดำเนินการของผู้ถูกร้องทำให้บริษัทได้รับผลกำไรจากการประกอบกิจการและผู้ถูกร้องได้รับค่าตอบแทนอันเกิดจากกิจการที่ทำนั้น อันมีลักษณะเป็นการตกลงเข้ากันเพื่อกระทำการร่วมกันด้วยประสงค์จะแบ่งปันกำไรอันจะพึงได้แก่กิจการที่ทำนั้นในลักษณะเป็นหุ้นส่วนร่วมกัน ซึ่งเมื่อผู้ถูกร้องกระทำการดังกล่าวในขณะที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีที่มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน อาจก่อให้เกิดผลประโยชน์ขัดกันระหว่างผลประโยชน์ของประเทศชาติ ซึ่งเป็นผลประโยชน์ส่วนรวมกับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของผู้ถูกร้องให้แก่บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด อันเป็นผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้องซึ่งเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมุ่งคุ้มครองมิให้มีการขัดกันแห่งผลประโยชน์ จึงถือได้ว่าการทำหน้าที่ของผู้ถูกร้องในฐานะเป็นพิธีกรเป็นการดำรงตำแหน่งใด ๆ

ในบริษัทตามนัยของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๗ ในเมื่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ เป็นเรื่องของการห้ามมิให้กระทำการดังกล่าว ในขณะที่ดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี มิใช่เป็นเรื่องของความเหมาะสมที่จะทำหน้าที่เป็นพิธีกรว่าสมควรกระทำได้หรือไม่ แต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกร้องกระทำการขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้อง จึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ดังกล่าวด้วย

เมื่อเห็นว่าผู้ถูกร้องเป็นพิธีกรในรายการดังกล่าวให้แก่บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด เป็นการดำรง ตำแหน่งใด ๆ ในบริษัทที่ประกอบธุรกิจโดยมุ่งหวังผลกำไรอันเป็นการต้องห้ามตามบทบัญญัติ ในรัฐธรรมนูญแล้ว คดีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นว่า ผู้ถูกร้องเป็นลูกจ้างของบริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด ด้วยหรือไม่แต่ประการใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าววินิจฉัยมาดังกล่าว จึงเห็นว่า ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง เฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๗ และเมื่อความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ จึงเป็นเหตุให้รัฐมนตรีทั้งคณะพ้นจากตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๐ วรรคหนึ่ง (๑) แต่เนื่องจากความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เป็นผลให้รัฐมนตรี ในคณะรัฐมนตรีที่เหลือจึงอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่ จะเข้ารับหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๑

นายบุญส่ง กุลบุปผา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

